

Arrest

nr. 144 756 van 4 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X op 4 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 december 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, en van de beslissing van 8 december 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 6 januari 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, dient op 30 maart 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 12 april 2010 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 19 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk is doch ongegrond.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 78 054 van 26 maart 2012 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 25 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Op 25 september 2013 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster dient tegen deze twee beslissingen een beroep tot schorsing en nietigverklaring in bij de Raad. De zaak is gekend onder het rolnummer 142 001 en bij arrest nr. 143 626 van 20 april 2015 wordt het beroep tegen deze beslissingen verworpen.

Verzoekster dient op 15 oktober 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 8 december 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

"(...): in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat zij zich niet akkoord kon verklaren met de beslissing inzake de vorige aanvraag 9bis en dat zij hertegen beroep aantekende bij de RVV. Betrokkene stelt dat deze procedure nog steeds hangende zou zijn. Echter, de studie van het administratief dossier heeft aangetoond dat de RVV op 26.03.2012 het beroep van mevrouw heeft verworpen. Deze procedure is aldus niet meer hangende, Zelfs indien zou blijken dat deze procedure hangende zou zijn geweest, dan dienen wij op te merken dat dergelijke beroepen niet schorsend zijn en dat zij aldus geen uitvoeringsmaatregelen in de weg staan.

Betrokkene haalt aan dat de heer N. P. C. haar dochter J. heeft erkend op 21.01.2014, dat hij een goed contact zou hebben met zijn dochter en dat hij haar regelmatig zou ophalen van school. Vooreerst dienen wij op te merken dat de loutere erkenning van het kind door iemand in het bezit van een onbepaalde verblijfskaart, niet automatisch legaal verblijf voor het kind betekent. Het kind van betrokkene verblijft aldus nog steeds illegaal op het grondgebied. Bovendien merken wij op dat betrokkene niet aantoont waarom dit haar zou beletten om tijdelijk terug te keren met haar dochter om aldaar haar aanvraag in te dienen. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het

grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Betrokkene haalt aan dat zij omwille van haar ziekte (HIV) gestigmatiseerd zal worden, Echter we dienen op te merken dat betrokkene hier geen enkel bewijs van voorlegt. Noch verduidelijkt betrokkene op geen enkele wijze waarom dit haar zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar haar aanvraag in te dienen.

Betrokkene haalt ook aan dat haar dochter nog niet is besneden (zij legt hiervan een doktersattest voor) en dat zij hiervoor zou vrezen bij terugkeer. Betrokkene toont echter niet aan dat haar dochter hier effectief risico loopt. In Nigeria is het gemiddelde percentage besneden vrouwen laag, tussen 1 en 24%. Alleen sommige etnische groepen passen deze praktijk toe [bron: <http://www.unicef.be/ni/over-unicef/onze-7-actiepunten/bescherming/vrouwenbesnijdenis/>. 08.12.2014], Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat haar dochter een hoog risico zou lopen om besneden te worden. Het is aan betrokkene om dit aan te tonen. De loutere vermelding dat zij aldus zou vrezen om besneden te worden kan aldus niet aanvaard worden, als een buitengewone omstandigheid. De verwijzing naar het feit dat er geen federale wetten zouden zijn die besnijdenis uitdrukkelijk verbieden toont dit tevens niet aan.

Betrokkene verwijst verder ook nog naar de status van de vrouw in Nigeria. Zij stelt dat zij als HIV-besmette alleenstaande moeder gediscrimineerd zal worden. Ook hier legt betrokkene geen bewijzen van voor. Betrokkene beweert verder nog dat alleenstaande vrouwen ook kwetsbaar zouden zijn voor prostitutie en mensenhandel maar ook dit wordt niet gestaafd met de nodige persoonlijke bewijsstukken. Wat betreft de verwijzing naar het ambtsbericht Nigeria (oktober 2012); dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar dit rapport gaat over een algemene toestand en betrokkene aldus geen persoonlijke bewijzen levert dat haar fysieke integriteit in gevaar zou zijn.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie, De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Het feit dat haar dochter hier naar school gaat kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Het recht op onderwijs van haar dochter wordt op geen enkele manier geschonden. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van haar dochter plaatsvond in precair verblijf en dat de opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van haar dochter toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds november 2013 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. De bewering dat aldus het huidige schooljaar zou onderbroken worden kan aldus niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw - nl. dat zij alhier duurzaam lokaal verankerd zou zijn, dat zij hier sociale banden zou hebben gecreëerd dat zij hier veel mensen zou hebben leren kennen, dat zij al haar belangen hier zou hebben, dat zij werkbereid zou zijn en dat zij heel veel moeite zou doen om zich te integreren- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. (...).”

Op 8 december 2014 wordt tevens een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing:

“(…) REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 6 (zes) dagen verminderd omdat:

X 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 25.09.2013, aan betrokkene betekend op 17.10.2013. (...).”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in de nota volgende exceptie op:

“Exceptie van onontvankelijkheid - Gebrek aan belang.

Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, voor zover dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”
(eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Terwijl het daarenboven een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft, nu aan verzoekende partij reeds op 25.09.2013 bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij een schending op van artikel 3 EVRM en de artikelen 3, 6 en 9 IVRK, doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schendingen geenszins kunnen worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verweerder besluit dan ook dat het schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten.”

2.2.1. Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat verzoekster zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door verzoekster geenszins betwist. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van

het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing kan aan verzoekster dan ook geen nut opleveren.

Er mag echter geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de middelen te onderzoeken die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Ter zitting van 21 april 2015 stelt de advocaat van verzoekster dat de verwerende partij zich niet kan verschuilen achter de gebonden bevoegdheid omdat er artikelen uit het Kinderrechtenverdrag werden aangevoerd en omdat het beroep tegen het eerste bevel om het grondgebied te verlaten nog hangende is.

2.2.2. In het enig middel wordt een onderdeel aangevoerd dat enkel gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en waarin de schending wordt aangevoerd van de artikelen 3, 6 en 9 van het Kinderrechtenverdrag. Dit onderdeel van het middel luidt als volgt:

“Dat het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 08.12.201 eveneens een schending vormt van de artikelen 3, 6 en 9 van het kinderrechtenverdrag.

Dat België dit verdrag bekrachtigd heeft. Dit blijkt uit:

Vlaams raad

15 mei 1991. Decreet houdende goedkeuring van het verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20.11.1989 (Belgisch Staatsblad van 13 juli 1991)

Franse Gemeenschapsraad

3 juillet 1991. Décret portant approbation de la conventions relative aux droits de l'enfant, adoptée à New York le 10 novembre 1989 (Belgische Staatsblad van 5 september 1991).

Duitse Gemeenschapsraad

25 juni 1991. Dekret zur Billigung des Ubereinkommens vom 20 november 1989 uber die Rechte des Kindes. (Belgisch Staatsblad van 9 augustus 1991)

Nationaal Parlement

25 november 1991 wet houdende goedkeuring van het Verdrag inzake de rechten van het kind aangenomen te New York op 20 november 1989 (Belgisch staatsblad van 17 januari 1992).

De bekrachtigingsoorkonde van dit verdrag werd ondertekend door de Koning op 25 november 1991 en neergelegd te New York op de zetel van de Verenigde Naties op 16 december 1991. Ingevolge artikel 49 van het Verdrag is dit in België effectief in werking getreden op 15 januari 1992.

Verzoekster heeft 1 kind hier in België dat naar school gaat.

De vader heeft het kind erkend en heeft hier onbeperkt verblijf.

Dat de artikelen 3, 6 het volgende bepalen:

Artikel 3:

Het belang van het kind 1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht.

Artikel 6: Overleven en ontwikkelen 1. De Staten die partij zijn, erkennen dat ieder kind het inherente recht op leven heeft.

2. De Staten die partij zijn, waarborgen in de ruimst mogelijke mate de mogelijkheden tot overleven en de ontwikkeling van het kind.

Dat bij het nemen van de bevel om het grondgebied te verlaten dienst vreemdelingenzaken had dienen rekening te houden met het belang van het kind van verzoekster.

Dat het in het belang van het kind van verzoekster is dat zij zich verder hier kan ontwikkelen en dat zij haar school/opleiding verder kan zetten.

Dat het bevel met dit element totaal geen rekening heeft gehouden, hier zelfs niet naar verwijst en ook niets omtrent motiveert.

Dat door het bevel verzoekster dreigt te worden uitgewezen en verzoekster haar kind haar school zal onderbroken worden en zij haar schooljaar zal verliezen.

Dat bovendien het kind van verzoekster nog nooit in Nigeria geweest is .

Dat het niet in het belang van het kind van verzoekster is dat zij teruggestuurd wordt naar het land van herkomst, haar school onderbroken wordt, het kind zelfs de taal niet spreekt van het land van herkomst van verzoekster zodat zij aldaar geen school kan volgen.

Dat gelet op het voorgaande het bevel om het grondgebied te verlaten geen rekening heeft gehouden met het belang van het kind van verzoekster, minstens dat dit op geen enkele wijze blijkt uit de bestreden beslissing.

Dat bij de beoordeling van dit dossier de belangen van het kind van verzoekster de eerste overwegingen dienden te zijn

Op geen enkele wijze kan uit het bevel om het grondgebied te verlaten afgeleid worden dat deze rekening gehouden hebben met het belang van het kind.

Op geen enkele wijze wordt het bevel nog maar enigszins gemotiveerd omtrent het kind.

Dat derhalve het voor verzoekster dan ook vaststaat dat dvz bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geen rekening heeft gehouden met het belang van het kind van verzoekster.

Dat dit in casu niet gebeurd is. Dit blijkt uit de bestreden beslissing zelf.

Er werd zelfs geen enkele afweging gemaakt of op enige wijze naar verwezen.

Overeenkomstig artikel 6 van het kinderrechtenverdrag had dienst vreemdelingenzaken rekening moeten houden met het feit dat zij in de ruimst mogelijk mate de ontwikkeling van het kind dienen te vrijwaren.”

2.2.3. In de nota repliceert de verwerende partij hierop het volgende:

“Verzoekende partij haalt in een vierde en laatste onderdeel nog een schending van artikel 3, 6 en 9 van het IVRK. Bij het nemen van het bevel had naar mening van verzoekende partij rekening moeten gehouden worden met het belang van het kind. Het zou immers in haar belang zijn om zich hier verder te ontwikkelen en de scholing verder te zetten.

Verweerder stelt vast dat verzoekende partij zich in haar aanvraag dd. 15.10.2014 niet heeft beroepen op voornoemde artikelen van het IVRK, zodat zij de gemachtigde niet dienstig kan verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Verweerder laat verder gelden dat het Verdrag dd. 20.11.1989 inzake de Rechten van het Kind geen directe werking heeft en dat verzoekende partij zich er derhalve niet met gunstig gevolg kan op beroepen (zie ook R.v.St. nr. 100.509 dd. 31.10.2001).

Aangaande de vermeende schending van artikel 9,1 IVRK, stelt verweerder vast dat de Raad van State reeds heeft geoordeeld dat aan artikel 9,1 IVRK geen directe werking kan worden toegekend in het intern Belgisch recht, “daar artikel 9-1 van het Kinderrechtenverdrag ... op zich onvoldoende precies is om van toepassing te zijn zonder dat een nadere regeling nodig is”. (R.v.St. nr. 97.206, 28 juni 2001).

Ook betreffende de vermeende schending van artikel 3 IVKR, dient te worden opgemerkt dat door de Raad van State in zijn recente arrest dd. 30.03.2005 onder meer werd geoordeeld dat het artikel 3 Kinderrechtenverdrag, “geen voldoende duidelijke, precieze en volledige regels bevat opdat zij rechtstreekse werking zouden hebben, zonder een bijkomende uitvoering te eisen in de interne rechtsorde” (Raad van State nr. 142.729, 30 maart 2005).

Uiterst ondergeschikt laat verweerder m.b.t. bovenvermelde vermeende schendingen van het IVRK gelden dat het artikel 3, par. 2 van het Kinderrechtenverdrag stelt dat de Staten die partij zijn zich ertoe verbinden het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn welzijn, rekening houdende met de rechten en plichten van zijn ouders.

Hieronder dient te worden begrepen het verblijfsrecht en de plicht om vrijwillig een bevel dat de ouders werd gegeven om het grondgebied te verlaten, uit te voeren (Arbh. Antwerpen nr. 41.351 dd. 19.06.2002, T. Vreemd. 2003, afl. 1, 70).

In casu werd reeds aan verzoekende partij een uitvoerbaar bevel om het grondgebied te verlaten betekend, zoals afdoende blijkt uit de stukken van het administratief dossier en uit het feitenrelaas.

Zoals reeds vermeld, heeft de verwerping van de aanvraag van verzoekende partij niet tot gevolg dat verzoekende partij van haar dochter wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

Aangezien niets verzoekende partij belet haar dochter mee te nemen en aangezien zij ook in gebreke blijft aan te tonen waarom zij haar kind niet zou kunnen meenemen naar haar land van herkomst, is naar het oordeel van de verweerder hoegenaamd niet aangetoond waarom het kind de bescherming en de zorg die het nodig heeft van zijn ouders (art. 3.2 Kinderrechtenverdrag) zou ontberen.

Het zou slechts deze bescherming en zorg ontberen indien de ouders hun kind zouden achterlaten.

Uit het voorgaande blijkt dat verweerder de rechten van het kind wel degelijk gerespecteerd heeft en dat het slechts de keuze van de ouder is op welke wijze hij zijn gezinsleven zal verder zetten.

Wat het schoollopen van het kind in België betreft, dient opgemerkt te worden dat niet is aangetoond dat het kind schade zou lijden ingeval van terugkeer. Uit geen enkel document blijkt als zou de scholing in het land van herkomst van dien aard zijn dat de kinderen er onomkeerbare nadelige gevolgen door zouden lijden, na te zijn opgenomen geweest in het Vlaamse schoolsysteem.

Daarnaast kan het de verzoekende partij niet ontgaan zijn dat haar kind in de periode dat het in België onderwijs genoot, ouder werd en zich verder integreerde, niettegenstaande de verzoekende partij er zich van bewust moest zijn dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van haar aanvraag om medische regularisatie en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Door haar feitelijke verantwoordelijkheid als ouder nu te willen afwentelen op de overheid, miskent zij haar natuurlijke verantwoordelijkheidsplicht ten opzichte van haar kind. Meer nog, zij stelt haar ambities op gebied van verblijf in de plaats van de rechten van haar kind.

De verweerder wijst er op dat de verzoekende partij zelf verantwoordelijk is voor de keuze die zij maakte (het verder zetten van het verblijf in het Rijk zonder over enig verblijfsrecht te beschikken), en zij zelf verantwoordelijk is voor de eventuele nadelige gevolgen die haar kind beweerdelijk zou ondervinden t.g.v. de keuze die zij maakte.

“Voor wat betreft het argument dat de kinderen schoolliepen terwijl ze in het bezit waren van een attest van immatriculatie kan verwezen worden naar wat hierboven reeds gesteld werd aangaande het tijdelijk en precair karakter van hun verblijf. De bestreden beslissing verhindert niet dat de kinderen van verzoekers een aanvraag om verblijfsmachtiging uit hoofde van studiedoelstellingen kunnen indienen in hun land van herkomst, dit op grond van artikel 58, zonnodig juncto artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers laten na concrete elementen aan te halen waaruit blijkt dat het inderdaad kennelijk onredelijk dan wel onverantwoord zou zijn hun kinderen — zelfs tijdelijk — in hun land van herkomst school te laten lopen of dat ze aldaar niet van een gelijkaardig onderwijs kunnen genieten. De bestreden beslissingen houden niet in dat de kinderen midden in het schooljaar het land dienen te verlaten, minstens kan een verlenging van de uitvoeringstermijn van de bevelen om het grondgebied te verlaten aangevraagd worden om de kinderen toe te laten het aangevatte schooljaar te beëindigen. De Raad kan dan ook niet concluderen dat de gemachtigde van de staatssecretaris op een kennelijk onredelijke wijze gebruik gemaakt heeft van zijn discretionaire bevoegdheid door het argument van de schoollopende kinderen in casu niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid (cf. RvS 18april 2002, nr. 105.633; RvS 4juli 2002, nr. 108.862; RvS 14 maart 2006, nr. 156.325). Verzoekers tonen ten slotte niet in concreto aan dat hun kinderen een andere behandeling krijgen dan andere kinderen die zich in een gelijkaardige situatie bevinden en waar de gemachtigde van de Staatssecretaris zijn discretionaire bevoegdheid in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft aangewend om hen toe te laten hun schooljaar te beëindigen.” (R.v.V. nr. 94.1749 van 20.12.2012)

Verweerder wijst terzake nog naar de synthesenota dd. 04.12.2014 die zich in het administratief dossier bevindt en waarin uitdrukkelijk werd gemotiveerd omtrent het hoger belang van het kind:

“Bij de behandeling van de aanvraag, werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13):

1) Hoger belang van het kind:

kind is illegaal en dient de moeder te vergezellen. Met papa = tijdelijke scheiding (cf. beslissing)”

2.2.4. Daargelaten de vraag of deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing geen specifieke maatregel betreffende verzoeksters kind is en niet als gevolg heeft dat aan het kind van verzoekster het recht op leven of op ontwikkeling wordt ontzegd of op omgang met zijn vader, evenmin wordt het kind op definitieve wijze van de vader gescheiden. Het bevel om het grondgebied te verlaten houdt een tijdelijke scheiding in met de mogelijkheid om naar België terug te

komen nadat voldaan is aan de vereiste verblijfsvoorwaarden. Waar verzoekster aanvoert dat het kind een schooljaar zal verliezen en gescheiden zal worden van de vader, wordt erop gewezen dat verzoekster steeds de verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten kan vragen en dat zij zelf aangeeft gescheiden te leven van de vader van het kind en dat er geen vaste omgangsregeling is. Ten overvloede wordt in dit verband opgemerkt dat de vader het kind erkend heeft op 21 januari 2014, toen het kind acht jaar oud was, en verzoekster geen verduidelijking geeft over de band vader-kind voor deze erkenning.

Waar verzoekster stelt dat bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geen rekening werd gehouden met het belang van het kind, toont zij niet aan welke bepaling hiermee geschonden zou zijn buiten de door haar ingeroepen artikelen van het Kinderrechtenverdrag, die, zoals reeds gesteld, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat zich daarin een synthesenota van 4 december 2014 bevindt waaruit blijkt dat rekening werd gehouden met het kind:

“Bij de behandeling van de aanvraag werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13):

1) Hoger belang van het kind:

Kind is illegaal en dient de moeder te vergezellen. Met papa= tijdelijke scheiding (cf. beslissing).

2) Gezin- en familieleven:

Betrokkene heeft geen relatie met de papa van haar dochter. Zij en haar dochter dienen samen het grondgebied te verlaten.”

Tevens wordt erop gewezen dat uit de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, rekening werd gehouden met het feit dat het kind erkend werd door een tot verblijf in het Rijk gemachtigde vreemdeling maar hierover wordt gesteld dat deze loutere erkenning niet automatisch een legaal verblijf voor het kind meebrengt en dat de scheiding tijdelijk is. Ook wordt gemotiveerd omtrent het naar school gaan van het kind, met name dat het kind geen gespecialiseerd onderwijs behoeft noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden zou zijn. Hieruit blijkt dat voorafgaand aan het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten, rekening werd gehouden met de situatie van het kind.

De schending van de door verzoekster aangevoerde bepalingen wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster ter zitting nog verwees naar het hangende beroep tegen het eerste bevel, dient te worden opgemerkt dat dit beroep inmiddels verworpen werd bij arrest nr. 143 626 van 20 april 2015.

Er wordt geen afbreuk gedaan aan hetgeen gesteld in punt 2.2.1. van dit arrest. De exceptie van de verwerende partij is gegrond. Het beroep is onontvankelijk wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

2.3. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekster niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Enig Middel: schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet

Verzoekster haar regularisatieaanvraag werd op 08.12.2014 onontvankelijk verklaard.

Reden: (...) Op 08.12.2014 kreeg verzoekster eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten.

Reden: (...) Dat verzoekster zich niet kan akkoord verklaren met deze beslissingen.

Verzoekster verbleef van 16.07.2010 tot en met 25.09.2013 legaal in België op basis van een onontvankelijke 9 ter aanvraag, namelijk op basis van medische redenen.

Zij verbleef aldus meer dan 3 jaar legaal in ons land.

Op 17.10.2013 kreeg verzoekster kennis van de negatieve beslissing m.b.t. haar medische aanvraag. De aanvraag werd ongegrond verklaard en zij kreeg eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten.

Omdat verzoekster zich met deze beslissingen niet akkoord kon verklaren, tekende zij beroep aan bij de RVV.

De vordering tot schorsing en nietigverklaring is, na meer dan 1 jaar, nog steeds lopende en werd nog niet behandeld.

Voor de goede orde heeft verzoekster een brief verzonden naar de RVV met de vraag wanneer deze zaak kan behandeld worden (stuk 3).

Het dient benadrukt dat dienst vreemdelingenzaken bij het nemen van beide bestreden beslissingen met dit lopende beroep geen rekening heeft gehouden terwijl in dit beroep een verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM werd aangevoerd (stuk 4). Dat voorts verzoekster thans nog steeds HIV heeft en hiervoor behandeling krijgt. Verzoekster maakt voorbehoud hiervan een recent medisch attest voor te leggen.

Indien zij geen medicatie/behandeling krijgt, zal aids en de dood volgen.

Medische behandeling/verzorging in haar land van herkomst voor haar ziekte is niet toegankelijk en beschikbaar.

Dat reeds omwille hiervan de bestreden beslissingen genomen werden in strijd met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer met name: de motiveringsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel aangezien dienst vreemdelingenzaken bij het nemen van haar beslissingen hier geen rekening mee gehouden heeft.

Op geen enkele wijze verwijst de beslissing 9 bis naar het lopende beroep voor de RVV tegen de negatieve aanvraag 9 ter en het bevel dat hiermee gepaard ging.

Op geen enkele wijze verwijst het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 08.12.2014 naar het lopende beroep bij de rvv tegen de negatieve aanvraag 9 ter en het bevel dat hiermee gepaard ging.

Dit is uiteraard niet ernstig aangezien men in het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster een verkorte termijn voor vertrek gaf van maar 6 dagen verwijzende naar het bevel d.d. 25.09.2013.

Dienst vreemdelingenzaken laat echter na te vermelden dat hiertegen beroep werd aangetekend bij de RVV en dit beroep tot op heden nog steeds lopende is!

Hieromtrent wordt niets gemotiveerd.

Dat de bestreden beslissingen gelet op het voorgaande niet redelijk, niet zorgvuldig en niet conform de materiële motiveringsverplichting zijn gemotiveerd.

Dat voorts verzoekster van mening is dat de bestreden beslissingen niet gemotiveerd zijn conform het redelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringverplichting en artikel 9 van de vreemdelingenwet daar waar zij stelt:

Betrokkene haalt ook aan dat haar dochter nog niet besneden is (zij legt hiervan een doktersattest voor) en dat zij hiervoor zou vrezen bij terugkeer. Betrokkene toont echter niet aan dat haar dochter hier effectief risico loopt. In Nigeria is het gemiddelde percentage besneden vrouwen laag, tussen 1 en 24%. Alleen sommige etnische groepen passen deze praktijk toe. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat haar dochter een hoog risico zou lopen om besneden te worden. Het is aan betrokkene om dit aan te tonen. De loutere vermelding dat zij aldus zou vrezen om besneden te worden kan aldus niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De verwijzing naar het feit dat er geen federale wetten zouden zijn die besnijdenis uitdrukkelijk verbieden toont dit tevens niet aan.

Dienst vreemdelingenzaken betwist niet dat de dochter van verzoekster nog niet besneden is. Dit blijkt immers uit het doktersattest.

Zij stelt dat verzoekster niet heeft aangetoond dat haar dochter een "HOOG" risico zou lopen om besneden te worden in Nigeria zodat dit niet als buitengewone omstandigheid kan dienen.

Deze motivering impliceert dat dienst vreemdelingenzaken wel van mening is dat er een risico is maar geen HOOG risico.

Verzoekster is van mening dat de motivering van dvz op dit vlak een schending is van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet, het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

In feite geeft dienst vreemdelingenzaken toe in deze passage dat er een RISICO bestaat op besnijdenis maar dat deze voor de dochter van verzoekster niet "hoog" zou zijn.

Verzoekster is van mening dat deze motivering van dvz een schending is van het redelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting en artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Bovendien blijkt uit de informatie van het algemeen ambtsbericht Nigeria 2012 dat bij velen in Nigeria vrouwenbesnijdenis een traditionele gewoonte is die alle deugdzaame vrouwen moeten ondergaan en

dat in het algemeen de politie dan ook niet in staat is om bescherming te bieden aan vrouwen en meisjes die dreigen slachtoffer te worden van genitale verminking (stuk 5, pagina 43).

Dat verzoekster dan ook van mening is dat er in casu dan ook wel buitengewone omstandigheden zijn om de aanvraag hier in België in te dienen en niet in haar land van herkomst.

Dat de bestreden beslissing daar waar zij stelt dat verzoekster geen "HOOG" risico loopt maar DUS WEL EEN RISICO loopt niet redelijk is en niet zorgvuldig en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en het begrip buitengewone omstandigheden.

Dat deze beslissing in strijd is met de beginselen van behoorlijk bestuur en verzoekster ook van mening is dat dit risico wel degelijk een buitengewone omstandigheid kan uitmaken in de zin van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dat voorts verzoekster thans nog steeds HIV heeft en hiervoor behandeling krijgt. Verzoekster maakt voorbehoud hiervan een recent medisch attest voor te leggen. Indien zij geen medicatie/behandeling krijgt, zal aids en de dood volgen.

Medische behandeling/verzorging in haar land van herkomst voor haar ziekte is niet toegankelijk en beschikbaar.

Verzoekster is de mening toegedaan dat in haar land van herkomst enkel medische hulpverlening/behandeling/verzorging mogelijk is als je geld hebt of als je een officiële tewerkstelling als werknemer hebt. Dit blijkt duidelijk uit informatie van IOM (stuk 6, eigen cursivering):

Openbare ziekenhuizen: deze categorie bestaat uit algemene, academische en categorale ziekenhuizen. De kosten zijn beperkt, maar sommige ziekenhuizen hebben onvoldoende apparatuur en onvoldoende geschikte voorzieningen. Er zijn vaak lange wachttijden en patiënten krijgen niet onmiddellijk medische verzorging als gevolg van het grote aantal patiënten (pagina 3, alinea 3)

HIV en tuberculose worden in bijna alle openbare ziekenhuizen gratis behandeld (onderhevig aan de beschikbaarheid van medicijnen (pagina 3, laatste alinea) ...

Meestal moet er een waarborg betaald worden voordat de behandeling wordt uitgevoerd en de medische zorgverlening moet aan het einde van de behandeling volledig betaald worden (pagina 5, alinea 5).

Er zijn medicijnen voorradig maar deze kunnen duur zijn afhankelijk van het soort medicijnen.

Gegevens van een studie in 36 landen betreffende alle inkomensgroepen, zoals bepaald door de wereldbank, hebben een verontrustend tekort aan voorradige levensbelangrijke medicijnen in de openbare sector aangetoond. De studie, waarin ook Nigeria was begrepen, toont aan dat patiënten hierdoor worden aangezet om hogere prijzen in de privésector te betalen of om het gewoon zonder medicijnen te stellen (pagina 6, alinea 3 en 4).

De resultaten bevestigen dat regeringen meer inspanningen moeten leveren om de voorradigheid van levensbelangrijke medicijnen te verbeteren om zo de nationale gezondheidssystemen efficiënter en eerlijker te maken.

De resultaten van alle enquêtes tonen een gemiddelde voorradigheid in de openbare sector aan van slechts 38%. Hierdoor moeten patiënten wel medicijnen uit de privésector kopen waar de behandelingen duurder en vaak onbetaalbaar zijn.

Dat verder verzoekster ook verwijst naar volgende informatie (stuk 7):

- Discriminatory attitudes and practices by health workers toward patients with HIV/aids in Nigeria*
- HIV and AIDS in Nigeria*
- Brief on the HIV response in Nigeria*
- The new battle for people living with HIV*
- 3.4. million Nigerians are HIV positive –NACA*
- Healthcare foundation mobilises against HIV/AIDS*

Uit deze verschillende bronnen blijkt dat medische behandeling/verzorging niet beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst voor verzoekster, minstens dat verzoekster geen medische behandeling/verzorging kan gegarandeerd worden. Bovendien dient benadrukt dat indien verzoekster geen medicatie krijgt zij volledig aangewezen zal worden op mantelzorg en zorg van derden welke ook niet voorhanden is in haar land van herkomst.

Dat de bestreden beslissingen gelet op het voorgaande een schending vormen van de motiveringverplichting, artikel 62 van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Repliek op de middelen tot nietigverklaring van verzoekende partij.

In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de beginselen van behoorlijk bestuur: schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting,

- het zorgvuldigheidsbeginsel,
- redelijkheidsbeginsel,
- artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Uit lezing van het enig middel blijkt dat verzoekende partij zich tevens beroept op een vermeende schending van artikel 3 EVRM en de artikelen 3, 6 en 9 IVRK.

Verzoekende partij voert een schending aan van de wet dd. 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Bij lezing van de toelichting van het middel stelt de verweerder evenwel vast dat de verzoekende partij daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat de verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht vervat in de wet waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is dus bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Waar de verzoekende partij klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, is haar toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan zij de schending opwerpt, zodat het enig middel in rechte faalt.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat de juridische beschouwingen die in de verzoekende partij haar uiteenzetting voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

“als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd.” (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de

aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In de aanvraag heeft verzoekende partij trouwens zelf het onderscheid gemaakt tussen elementen die de buitengewone omstandigheden en aldus de ontvankelijkheidsfase betreffen en elementen die de gegrondheidsfase van het te voeren onderzoek betreffen.

Uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de door verzoekende partij aangehaalde argumenten betreffende de ingeroepen buitengewone omstandigheden beantwoordt op kennelijk redelijke wijze.

Deze overwegingen laten verzoekende partij toe om te achterhalen om welke redenen de aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de Staatssecretaris onontvankelijk wordt geacht.

Verzoekende partij houdt in een eerste en derde onderdeel voor dat bij het nemen van de bestreden beslissingen geen rekening werd gehouden met het lopende beroep tegen de ongegrondheidsbeslissing dd. 25.09.2013 inzake de aanvraag om medische regularisatie, hetgeen naar haar mening een schending van de motiveringsplicht, redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel uitmaakt.

Verzoekende partij zou nog steeds HIV hebben en hiervoor een behandeling krijgen, terwijl de behandeling en verzorging in het land van herkomst niet toegankelijk en beschikbaar zou zijn.

Verweerder laat gelden dat in de bestreden beslissing het volgende werd gemotiveerd omtrent de aandoening HIV:

“Betrokkene haalt aan dat zij omwille van haar ziekte (HIV) gestigmatiseerd zal worden. Echter we dienen op te merken dat betrokkene hier geen enkel bewijs van voorlegt. Noch verduidelijkt betrokkene op geen enkele wijze waarom dit haar zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar haar aanvraag in te dienen. [...]

Betrokkene verwijst verder ook nog naar de status van de vrouw in Nigeria. Zij stelt dat zij als HIV-besmette alleenstaande moeder gediscrimineerd zal worden. Ook hier legt betrokkene geen bewijzen van voor. Betrokkene beweert verder nog dat alleenstaande vrouwen ook kwetsbaar zouden zijn voor prostitutie en mensenhandel maar ook dit wordt niet gestaafd met de nodige persoonlijke bewijsstukken. Wat betreft de verwijzing naar het ambtsbericht Nigeria (oktober 2012); dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar dit rapport gaat over een algemene toestand en betrokkene aldus geen persoonlijke bewijzen levert dat haar fysieke integriteit in gevaar zou zijn.”

Verzoekende partij gaat niet verder in op de door haar in de aanvraag aangehaalde stigmatisering omdat zij HIV heeft, doch stelt dat de medische behandeling in haar land van herkomst niet toegankelijk en beschikbaar is zodat zij – bij gebreke daarvan – aids zal krijgen en de dood zal volgen.

Verzoekende partij heeft in haar aanvraag geen melding gemaakt van het vermeend gebrek aan behandelingsmogelijkheden in haar land van herkomst. Zij haalde wel een schending aan van artikel 3 EVRM omdat zij vreesde dat zij omwille van haar aandoening zou worden gestigmatiseerd, doch gaat niet in op de motivering die de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging dienomtrent heeft gegeven.

Dit vermeende behandelingsproblemen in het land van herkomst waren niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris ter kennis gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze geen rekening heeft kunnen houden met deze beweringen die niet in de aanvraag werden geuit.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In het middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Dezelfde kritiek geldt m.b.t. het medisch stuk dat verzoekende partij voor de eerste maal bij haar verzoekschrift voegde.

Bovendien wijst verweerder er ten overvloede nog op dat de aanvragen o.g.v. art. 9bis enerzijds en art. 9ter anderzijds en de hierop volgende beslissingen van elkaar dienen te worden onderscheiden.

Zulk onderscheid wordt ook uitdrukkelijk bij wet voorzien. Artikel 9bis §2 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt immers:

“§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard : (...)

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.” (onderlijning toegevoegd)

De wet voorziet aldus uitdrukkelijk dat de elementen die werden aangevoerd in het kader van artikel 9ter niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden voor een aanvraag o.g.v. art. 9bis.

De beschouwingen van verzoekende partij falen aldus in rechte, nu het de gemachtigde van de Staatssecretaris zelfs niet was toegestaan – anders zou deze een met de wet strijdige beslissing nemen – om de elementen van de aanvraag art. 9ter als buitengewone omstandigheden te aanvaarden bij de beoordeling van de aanvraag o.g.v. art. 9bis.

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen dan ook niet worden aangenomen en dit nog los van de vaststelling dat de kritiek omtrent de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen gericht lijkt te zijn tegen de ongegrondheidsbeslissing dd. 25.09.2013 die evenwel niet het voorwerp uitmaakt van onderhavige procedure.

Tot slot laat verweerder nog gelden dat aan het beroep tegen een beslissing waarbij de aanvraag o.g.v. artikel 9ter Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard geen schorsende werking heeft zodat niet kan worden ingezien waarom de gemachtigde daarmee rekening had moeten houden bij het nemen van de bestreden beslissingen.

In een tweede onderdeel levert verzoekende partij kritiek op de volgende motivering van de gemachtigde:

“Betrokkene haalt ook aan dat haar dochter nog niet is besneden (zij legt hiervan een doktersattest voor) en dat zij hiervoor zou vrezen bij terugkeer. Betrokkene toont echter niet aan dat haar dochter hier effectief risico loopt. In Nigeria is het gemiddelde percentage besneden vrouwen laag, tussen 1 en 24%. Alleen sommige etnische groepen passen deze praktijk toe [bron: <http://www.unicef.be/nl/over-unicef/onze-7-actiepunten/bescherming/vrouwenbesnijdenis/>, 08.12.2014]. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat haar dochter een hoog risico zou lopen om besneden te worden. Het is aan betrokkene om dit aan te tonen. De loutere vermelding dat zij aldus zou vrezen om besneden te worden kan aldus niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De verwijzing naar het feit dat er geen federale wetten zouden zijn die besnijdenis uitdrukkelijk verbieden toont dit tevens niet aan.”

Verzoekende partij leidt uit deze motieven af dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging meent dat er een risico op vrouwenbesnijdenis is, doch dat dit niet hoog is. Volgens verzoekende partij zou er dus wel degelijk sprake zijn van een risico op vrouwenbesnijdenis. Zij verwijst ook naar de informatie van het algemeen ambtsbericht van Nigeria 2012.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van verzoekende partij geen afbreuk kan doen aan de onontvankelijkheidsbeslissing. Immers blijft verzoekende partij in gebreke om aan te tonen dat haar dochter een reëel en concreet risico zou lopen om besneden te worden, dit mede gelet op hetgeen daarover op de website van UNICEF staat gepubliceerd.

Verzoekende partij verwijst weliswaar naar een ambtsbericht van Nigeria van 2012, doch de informatie waarop de gemachtigde zich beroept is van meer recente datum nu dit artikel werd gepubliceerd op 30.06.2014 en laatst aangepast werd op 04.09.2014.

Verzoekende partij slaagt er middels haar – voornamelijk semantische – kritiek niet in om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen en duidelijk aan te geven dat er een reëel en concreet risico bestaat op vrouwenbesnijdenis bij een terugkeer naar haar land van herkomst.

Dit element werd derhalve geheel terecht niet door de gemachtigde weerhouden als buitengewone omstandigheid. (...)

De verweerder wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.v. nr. 14.410 van 25 juli 2008). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris, hetgeen verzoekende partij schijnbaar vergeet.

Verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. Verzoekende partij maakt de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekende partij haar aanvraag onontvankelijk diende te worden verklaard met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en redelijkheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert. Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekster de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2 Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn

verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoeksters aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In haar aanvraag van 9 september 2014 haalde verzoekster volgende elementen aan wat betreft de ontvankelijkheid van haar aanvraag:

- verzoekster roept humanitaire redenen in, duurzame bindingen, redenen van onverwijderbaarheid en de instructie van 19 juli 2009;
- verzoekster verblijft sinds 2006 in België;
- op 30 maart 2010 diende zij een aanvraag in op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, op 12 april 2010 een aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet;
- de aanvraag op grond van artikel 9*bis* werd ongegrond verklaard op 19 april 2011, verzoekster diende hiertegen beroep in dat nog hangende is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;
- de aanvraag op grond van artikel 9*ter* werd ongegrond verklaard op 25 september 2013, omdat deze aanvraag ontvankelijk werd verklaard op 16 juli 2010 beschikte verzoekster van 16 juli 2010 tot 25 september 2013 over een legaal verblijf;
- op 21 januari 2014 heeft de heer N.P.C, houder van een onbeperkt verblijfsrecht in België, het kind van verzoekster, geboren op 14 juni 2005, erkend, hij heeft een goed contact met dit kind, gaat haar regelmatig van school afhalen en in het weekend verblijft zij soms bij hem;
- verzoekster verwijst naar de criteria van de instructie van 19 juli 2009 en meent dat deze nog kunnen toegepast worden, ondanks de vernietiging van deze instructie;
- verzoekster bevindt zich in een prangende humanitaire situatie waardoor zij zich in buitengewone omstandigheden bevindt om haar aanvraag hier in België in te dienen;
- een verwijdering zou een schending meebrengen van artikel 8 van het EVRM, zodat een verder verblijf in België de enige oplossing is en haar situatie een prangende humanitaire situatie is;
- er is ook sprake van de bescherming van artikel 8 van het EVRM wat betreft het familieleven van haar dochter met de vader en van zichzelf met de vader, er is ook sprake van een privéleven van verzoekster;
- verzoekster kan onmogelijk terug naar haar land van herkomst om daar de aanvraag in te dienen omdat er dan sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM. Zij vreest een terugkeer omwille van het feit dat zij door haar ziekte (HIV) gestigmatiseerd zal worden en omwille van het feit dat haar dochter nog niet besneden is en zij hiervoor vreest bij terugkeer;

- vrouwen in Nigeria worden geregeld gediscrimineerd, voor verzoekster als HIV-besmette alleenstaande moeder zal het nog moeilijker zijn, zij heeft daar evenmin de bescherming van een mannelijk familielid;
- er zijn in hoofde van verzoekster dan ook ernstige humanitaire redenen om haar aanvraag hier in te dienen en niet in het land van herkomst;
- de dochter van verzoekster is thans negen jaar, bij een terugkeer naar het land van herkomst zal dit een schending betekenen voor het recht op onderwijs van de dochter, de dochter zal niet langer school kunnen kopen en haar schooljaar zal onderbroken worden, met alle gevolgen van dien.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

3.3.2.1. Verzoekster voert aan dat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met haar lopende beroep tegen de beslissing waarbij haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard en tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoekster in haar aanvraag geen melding heeft gemaakt van een hangend beroep tegen de beslissing genomen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Zij maakte enkel melding van een hangend beroep tegen een beslissing genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit laatste beroep werd afgesloten bij arrest nr. 78 054 van 26 maart 2012 (zoals ook gesteld wordt in de bestreden beslissing), dit is lang voor zij huidige aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet indiende (9 september 2014). Aangezien verzoekster in haar aanvraag geen melding maakte van een hangend beroep op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, diende de verwerende partij hierover niet te motiveren in de bestreden beslissing. De uiteenzetting van verzoekster in dit verband is niet ter zake dienend en kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

3.3.2.2. Verzoekster voert aan dat zij nog steeds HIV heeft en hiervoor een behandeling krijgt. Ze stelt dat de medische behandeling of verzorging in haar land van herkomst niet toegankelijk en beschikbaar is voor haar en dat bij een stopzetting van de behandeling, zij aids zal krijgen en de dood zal volgen.

Uit de aanvraag van verzoekster blijkt dat zij melding heeft gemaakt van haar ziekte, meer bepaald dat zij een terugkeer vreest omwille van het feit dat zij door haar ziekte (HIV) gestigmatiseerd zal worden en omwille van het feit dat vrouwen in Nigeria geregeld worden gediscrimineerd, wat het voor verzoekster als HIV-besmette alleenstaande moeder nog moeilijker maakt. In de aanvraag maakt verzoekster geen melding van problemen inzake de behandeling van HIV in Nigeria.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

“Betrokkene haalt aan dat zij omwille van haar ziekte (HIV) gestigmatiseerd zal worden, Echter we dienen op te merken dat betrokkene hier geen enkel bewijs van voorlegt. Noch verduidelijkt betrokkene op geen enkele wijze waarom dit haar zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar haar aanvraag in te dienen.”

en

“Betrokkene verwijst verder ook nog naar de status van de vrouw in Nigeria. Zij stelt dat zij als HIV-besmette alleenstaande moeder gediscrimineerd zal worden. Ook hier legt betrokkene geen bewijzen van voor. Betrokkene beweert verder nog dat alleenstaande vrouwen ook kwetsbaar zouden zijn voor prostitutie en mensenhandel maar ook dit wordt niet gestaafd met de nodige persoonlijke bewijsstukken. Wat betreft de verwijzing naar het ambtsbericht Nigeria (oktober 2012); dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar dit rapport gaat over een algemene toestand en betrokkene aldus geen persoonlijke bewijzen levert dat haar fysieke integriteit in gevaar zou zijn. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie, De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”

Hieruit blijkt dat werd geantwoord op de argumenten die verzoekster had aangevoerd in de aanvraag. Verzoekster betwist deze niet maar wijst voor het eerst op problemen inzake de behandeling van haar aandoening in Nigeria. Er wordt herhaald dat de verwerende partij niet dient te antwoorden op elementen die niet werden aangehaald in de aanvraag. Tevens wordt erop gewezen dat uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster tevens een aanvraag had ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet (medische elementen). Het bestuur was dus op de hoogte van de medische toestand van verzoekster, maar aangezien verzoekster een aparte aanvraag had ingediend op grond van deze medische elementen, had verzoekster de garantie dat deze medische elementen zouden worden onderzocht, meer bepaald in het kader van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekster verwijst naar de moeilijkheden inzake behandeling van HIV in haar land van herkomst, dient erop te worden gewezen dat uit de artikelen 9bis en 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever een onderscheid heeft willen maken tussen enerzijds aanvragen om verblijfsmachtiging om medische redenen en anderzijds aanvragen om verblijfsmachtiging die om andere redenen dan medische redenen worden ingediend. De wetgever heeft in dit verband afzonderlijke procedures en afzonderlijke criteria ingesteld. Verzoekster kan dan ook niet verwachten dat de verwerende partij spontaan, zonder dat verzoekster het aangevoerd heeft, elementen uit haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet gaat betrekken bij de beoordeling van haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens wordt erop gewezen dat het beroep tegen de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, werd verworpen bij arrest van de Raad nr. 143 626 van 20 april 2015.

3.3.2.3. Verzoekster geeft kritiek op het motief inzake de nog niet besnijdenis van haar dochter. Zij voert aan dat de verwerende partij niet betwist dat haar dochter nog niet besneden is, dat de verwerende partij, door te stellen dat er geen hoog risico is op besnijdenis, eigenlijk wel aanvaardt dat er een risico is, zodat dit motief een schending inhoudt van de motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Dit risico op besnijdenis voor de dochter vormt dus volgens verzoekster wel een buitengewone omstandigheid om de aanvraag niet in het land van herkomst te moeten indienen. Verzoekster verwijst in dit verband tevens naar het algemeen ambtsbericht Nigeria 2012.

In haar aanvraag had verzoekster in dit verband het volgende aangehaald:

“Verzoekster kan onmogelijk terug naar haar land van herkomst om daar de aanvraag in te dienen omdat zij dan vreest voor een schending van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekster vreest immers haar land van herkomst omwille van 2 redenen:

- het feit dat zij omwille van haar ziekte (HIV) gestigmatiseerd zal worden*
- het feit dat haar dochter thans nog niet besneden is en zij hiervoor vreest bij terugkeer*

In Nigeria zijn er geen federale wetten die FGM (Female Genital Mutilation) uitdrukkelijk verbieden. FGM blijkt in de stedelijke gebieden af te nemen, maar komt nog veel voor in de landelijke gebieden. In de praktijk worden er echter zelden controles uitgevoerd en vindt er niet of nauwelijks rechtsvervolging plaats. Voor zover bekend is er tijdens de verslagperiode niemand in Nigeria veroordeeld wegens het plegen van FGM, ook niet in de deelstaten waar dat verboden is. De politie is vaak niet op de hoogte van het verbod. Velen zien FGM als een traditionele gewoonte die alle deugdzame vrouwen moeten ondergaan. Over het algemeen is de politie dan ook niet in staat om bescherming te bieden aan vrouwen en meisjes die dreigen slachtoffer te worden van genitale verminking. De maatschappelijke druk om genitale verminking toe te passen is nog altijd groot.”

In de bestreden beslissing wordt hierop het volgende geantwoord:

“Betrokkene haalt ook aan dat haar dochter nog niet is besneden (zij legt hiervan een doktersattest voor) en dat zij hiervoor zou vrezen bij terugkeer. Betrokkene toont echter niet aan dat haar dochter hier effectief risico loopt. In Nigeria is het gemiddelde percentage besneden vrouwen laag, tussen 1 en 24%. Alleen sommige etnische groepen passen deze praktijk toe [bron: <http://www.unicef.be/ni/over-unicef/onze-7-actiepunten/bescherming/vrouwenbesnijdenis/>. 08.12.2014], Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat haar dochter een hoog risico zou lopen om besneden te worden. Het is aan betrokkene om dit aan te tonen. De loutere vermelding dat zij aldus zou vrezen om besneden te worden kan aldus niet aanvaard worden, als een buitengewone omstandigheid. De verwijzing naar het feit dat er geen federale wetten zouden zijn die besnijdenis uitdrukkelijk verbieden toont dit tevens niet aan. (...)

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie, De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”

Uit dit motief blijkt dat de verwerende partij dit argument van verzoekster heeft onderzocht maar op basis van objectieve bronnen besluit dat verzoekster niet aantoont dat “haar dochter hier effectief risico loopt” omdat het gemiddelde percentage besneden vrouwen laag ligt en alleen sommige etnische groepen deze praktijk toepassen, zodat de loutere vermelding dat verzoekster vreest voor besnijdenis van haar dochter, niet kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Dit motief lijkt niet kennelijk onredelijk en verzoekster toont niet aan dat het steunt op een foutieve feitenvinding. Verzoekster benadrukt dat de verwerende partij zou aanvaarden dat er een risico is en dat dit motief daarom kennelijk onredelijk is, maar uit de bewoordingen van het motief blijkt duidelijk dat de verwerende partij aangeeft dat verzoekster niet aantoont dat haar dochter effectief dit risico loopt, en op geen enkele wijze aantoont dat haar dochter een hoog risico zou lopen en dat het wel degelijk aan haar toekomt om dit aan te tonen. Het is een feit dat verzoekster niet aangegeven heeft tot de bepaalde etnische groep te behoren die besnijdenis nog toepast. Bijgevolg slaagt verzoekster er niet in om aan te tonen dat dit motief kennelijk onredelijk is of steunt op een foutieve feitenvinding.

Waar verzoekster verwijst naar het algemeen ambtsbericht Nigeria 2012, dient te worden opgemerkt dat zij daar niet naar heeft verwezen in haar aanvraag, zodat de verwerende partij hier niet op diende te antwoorden, en dat de verwerende partij dit niet heeft gebruikt in het motief betreffende de vrees voor besnijdenis.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Zoals hierboven reeds werd gesteld, slaagt verzoekster er niet in aan te tonen dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding zodat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet kan worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op de voorgaande analyse blijkt dat verzoekster met haar betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Verzoekster toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht, evenals de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.2.4. Verzoekster voert opnieuw aan dat zij HIV-besmet is en dat er problemen zijn met de behandeling in Nigeria.

In dit verband wordt verwezen naar punt 3.3.2.2. van dit arrest en wordt herhaald dat verzoekster deze elementen niet heeft aangehaald in haar aanvraag en dat de verwerende partij niet dient te antwoorden op elementen die niet werden aangehaald in de aanvraag. Tevens wordt herhaald dat uit de artikelen 9bis en 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever een onderscheid heeft willen maken tussen enerzijds aanvragen om verblijfsmachtiging om medische redenen en anderzijds aanvragen om verblijfsmachtiging die om andere redenen dan medische redenen worden ingediend. De wetgever heeft in dit verband afzonderlijke procedures en afzonderlijke criteria ingesteld. Verzoekster kan dan ook niet verwachten dat de verwerende partij spontaan, zonder dat verzoekster het aangevoerd heeft, elementen uit haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet gaat betrekken bij de beoordeling van haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens wordt erop gewezen dat

het beroep tegen de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, werd verworpen bij arrest van de Raad nr. 143 626 van 20 april 2015.

Waar verzoekster in het kader van dit onderdeel van het middel aanvoert dat er geen zorgvuldig onderzoek werd gevoerd, dient te worden opgemerkt en herhaald dat verzoekster in haar aanvraag deze elementen niet heeft aangehaald zodat er in dit verband in huidige bestreden beslissing geen onderzoek naar moest worden gevoerd, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen. Tevens wordt herhaald dat dit onderzoek wel gebeurd is in het kader van de daartoe voorziene procedure die verzoekster ingesteld had, met name in het kader van haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

3.3.2.5. De schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat de tweede bestreden beslissing betreft. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET